E. Kultuurisõprade Koondise kavaga ning andis Vab. Valitsusele esitise, mille järgi gümnaasiumid jääksid ainult suuremaisse linnadesse, arvult 31; reaalkoole avataks peamiselt alevites ja väikelinnades, arvult 25. Selle kava järgi oleks saavutatud 11 milj. senti aastas kokkuhoidu. Nähes, et selle kava teostamine oodatud „juurdelõigete" asemel tooks koguni uusi koondamisi keskhariduse alal, vähenes varsti ta poolehoidjate arv tegelikkude keskkooliõpetajate peres. Samuti olid selle vastu n. n. maaorientatsiooni pooldajad meie poliitilistes erakondades. Pärast seda, kui kava oli rohkesti sõelutud ajakirjanduses ja valitsuse komisjonis ning kui saabusid maa- ja linnakoolivalitsuste arvamused selle kohta, jahtus ministeeriumigi poolehoid sellele. H. Kukke lahkumisega ministri kohalt peeti kava saatust lõplikult otsustatuks. Kuna keskkooli reformi vajadus aga edasi püsis, asus E. Keskkooliõpetajate Kogu omakorda asja ajama, moodustades seks erilise toimkonna, mis töötab praeguseni. Samuti on ministeerium N. Kanni juhtimisel asunud uue reformikava koostamisele.

Ka usulise kasvatuse küsimus tõusis möödunud aastal teravamalt päevakorda. 1932. a. lõpul esitasid Riigikogu liikmed L. Raudkepp ja A. Sternfelt Haridus- ja Sotsiaalministeeriumile märgukirja, milles kurtsid usulise kasvatuse madala taseme üle meie koolides ja palusid usuõpetuse tundide arvu suurendamist ning kirikuõpetajaile õiguse andmist koolides antavat usuõpetust revideerida. Minister (H. Kukke) kaalus küsimust pikemat aega ja avaldas oma vastuses valmisolekut usulise kasvatuse taseme tõstmiseks kõike võimalikku tegema; ka usuõpetuse tundide arvu suurendamist pidas ta põhimõtteliselt soovitavaks, ei teinud ses asjas aga mingit konkreetset

Eesti kroonika 1933, lk. 63